

„Porozprávajme sa o vašom démonovi. Počuli ste tento týždeň jeho hlas?“ Oprel sa dozadu, ruky si zložil pred bru-
chom a s očakávaním sa na ňu pozrel. Venovala mu pohľad
svojich nezvyčajných tyrkysových očí, ktoré ho od začiat-
ku fascinovali. Ako vlastne všetko na nej. Anabel Scottová
bola nepochybne tou najatraktívnejšou pacientkou, akú
kedy liečil, ale to ani zďaleka nebolo všetko. Najviac ho za-
ujala skutočnosť, že aj po toľkých hodinách terapie ju ešte
stále nedokázal prekuknúť. Neustále sa jej darilo znova ho
niečím prekvapiť a vyviesť ho z miery a to neznášal. Vždy
ho rozčuľovalo, keď mu dávala pocítiť, že ho má omotané-
ho okolo prsta, pričom on bol diplomovaný odborný le-

kár a ona iba osemnásťročná a značne psychicky narušená dievča.

Ale dnes to prebiehalo celkom dobre. Dnes to mal pod kontrolou.

„On nie je môj démon,“ odpovedala a sklopila oči. Jej mihalnice boli také dlhé, až jej vrhali tieň na líca. „A nie, nič som nepočula. Ani som nič necítila.“

„Takže, to by bolo – nechajte ma chvíľku počítať – šesťnásť týždňov, počas ktorých ste démona ani nevideli, ani necítili, je to tak?“ Naschvál nasadil trochu namyslený tón, vedel, že ju tým vyprovokuje.

„Áno,“ odvetila.

Ten nesmelý hlas sa mu páčil. Dovolil si malý úsmev. „S čím podľa vás súvisí, že vaše halucinácie zmizli?“

„Možno...“ zahryzla si do spodnej pery.

„Áno? Hovorte hlasnejšie.“

Vzdychla si a z čela si odhrnula jednu z lesklých zlatých kučier. „Možno to súvisí s tými tabletkami,“ priznala.

„Veľmi dobre ste to odhadli.“ Nahol sa, aby si niečo zapísal, *a. K., ds. V., hr. verk.*, skratky, ktoré si v tomto okamihu sám vymyslel. Lebo vedel, že to číta hore nohami, a teraz sa pýta, že čo to, preboha, znamená. Len s námahou potlačil víťazoslávny úsmev. Áno, bezpochyby v ňom vzbudila sadistické sklony a áno, už dávno sa prestal správať profesionálne. No bolo mu to jedno. Anabel bola iná ako ostatné pacientky. Bolo preňho dôležité, aby konečne uznala jeho kompetentnosť. Napokon, veď on je Dr. Otto

Anderson a raz sa stane primárom na psychiatrii. Na oddelení, na ktorom dievča strávi pravdepodobne celý zvyšok svojho života. „Tabletky sú nevyhnutné na liečenie polymorfnej schizofrénie, akú máte vy,“ pokračoval. Znova sa oprel a užíval si jej pohľad. „No pri terapiách sme urobili ešte viac. Odkryli sme vaše traumy z detstva a analyzovali sme príčiny vašich preludov.“ To bolo veľmi prehnané. Od otca dievčaťa sa dozvedel, že svoje prvé tri roky prežilo v pochybnej sekte, ktorá praktizovala rituály čiernej mágie, ale Anabel si nič z toho nepamätala. Aj jeho pokusy preniknúť k tým spomienkam pomocou hypnózy – metódy, ktorú použil bez povolenia – sa skončili neúspešne. V skutočnosti boli rovnako ďaleko ako na začiatku terapie. Nebol si ani istý, či Anabeline psychotické poruchy naozaj pramenia z jej detstva, nebol si istý vôbec ničím, čo sa týkalo jej. Ale to je jedno – hlavne, že v ňom vidí skúseného lekára, ktorý vie nazrieť do jej vnútra a vďaka ktorému sa o sebe veľa dozvedela. „Konečne ste pripravená akceptovať, že váš démon existoval len vo vašej fantázii.“

„Nevolajte ho stále tak.“ Odsunula stoličku a vstala.

„Anabel!“ zvolal prísne. Práve to tak dobre prebiehalo. „Naše sedenie sa ešte neskončilo.“

„Ale áno, skončilo, doktorko,“ odvetila. „Čoskoro mi zazvoní budík. Mám dnes stretnutie so študijnou poradkyňou a na to v žiadnom prípade nesmiem prísť neskoro. Budete sa smiať, ale zvažujem štúdium medicíny, aby som sa neskôr mohla špecializovať na forenznú psychiatriu.“

„Netárajte hlúposti, Anabel!“ Zmocnil sa ho zvláštny pocit. Niečo tu nie je v poriadku. S ňou. S ním. S touto miestnosťou. A prečo zrazu vo vzduchu zacítil konvalinkovú vôňu parfumu svojej matky? Roztržito siahol po pere. Študijná poradkyňa – taká hlúposť. Nachádzali sa na uzavretom oddelení a Anabel bez jeho povolenia nemohla ísť nikam, ani do parku. „Okamžite si znova sadnite. Poznáte pravidlá. Ja rozhodujem, kedy sa končia naše sedenia, nikto iný.“

Anabel sa súcitne usmiala. „Vy úbožiak. Ešte stále nevíete, že vaše pravidlá tu už nie sú ničím iným, len – ako to nazývate? – preludmi?“

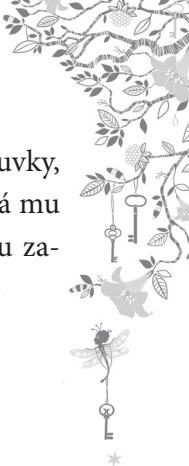
Cítil, ako zalapal po dychu. Je tu niečo, nejaká myšlienka, spomienka, celkom hlboko v ňom, ktorú musí vydolovať na povrch. Lebo je dôležitá. Životne dôležitá. Ale jednoducho sa mu nepodarilo preniknúť až tam.

„Nehľadte tak šokovane.“ Anabel už bola pri dverách a potichu sa zasmiala. „Naozaj musím ísť, ale budúci týždeň vás prídem opäť navštíviť. Sľubujem. Nech sa vám dovtedy sníva niečo pekné.“

Prv než stihol zareagovať, zabuchla za sebou dvere a počul, ako sa jej kroky vzdalujú po chodbe. Tá potvora presne vedela, že neukáže svoju slabinu a nerozbehne sa za ňou, aby všetci videli, že nemá svoju pacientku pod kontrolou. Toto však bolo poslednýkrát, čo si nechal skákať po hlave, ďalšie sedenie už proti jeho vôli neukončí. Nabudúce si zavolá na pomoc ošetrovateľov, možno ju dá priviazať – ešte má niekoľko možností, ktoré nevyčerpá.

Keď zavrel Anabeline záznamy a odložil ich do zásuvky, ešte stále mal v nose jemnú konvalinkovú vôňu, ktorá mu pripomínala jeho matku. Na kratučký okamih sa mu zdalo, že počul, ako matka zavzlykala jeho meno.

No oboje potom zmizlo a všetko bolo ako vždy.

1.

Ako dezert sme mali tapiokový puding, ale ten som vlastne ani nepotrebovala, chuť som si pokazila už predtým. Postarala sa o to tá záležitosť s Rasmusom.

„Nebudeš ho jesť, Liv?“ Grayson ukázal na môj bezfarebný a sklovitý puding, ktorý sa v miske natriasal sem a tam. Svoju vlastnú porciu hrčkovitého slizu s ananásovým kompótom už Grayson zhltol.

Prisunula som mu miskú. „Nie, pokojne si ho zober. Opäť ďalšia britská tradícia, ktorej čaro som, bohužiaľ, neobjavila.“

„Ignorantka,“ povedal Grayson s plnými ústami a Henry sa zasmial.

Bol utorok na začiatku marca, slnko prenikalo do školskej jedálne cez špinavé okná siahajúce až po strop. Na stenách a tvárach vyčarovalo jemné pásiky a ponorilo všetko do teplého svetla. Dokonca som si namýšľala, že vo vzduchu cítim vôňu jari, ale možno to súviselo len s veľkou kyticou narcisov na učiteľskom stole, ku ktorému si práve sadala moja francúzštinárka, pani Lawrenceová. Zdalo sa, že spala ešte horšie ako ja.

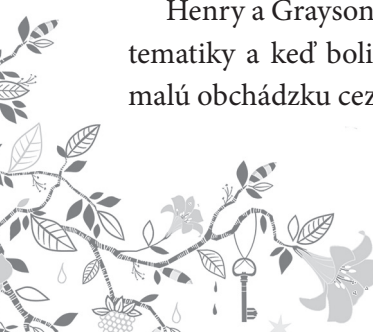
Jar teda bola vo vzduchu, Grayson, Henry a ja sme si obsadili náš obľúbený slnečný stôl v rohu vedľa východu a predtým som sa dozvedela, že zajtrajší test z dejepisu odpadá. Skrátka, mohla by som sa super uvoľniť, keby ma netrápila tá spomínaná vec s Rasmusom.

„Tapiokový puding vie byť aj lepší.“ Henry, ktorý si obozretne žiaden dezert nezobral, sa na mňa usmial a na chvíľu som zabudla na naše problémy a úsmev som mu opätovala. Možno bude napokon všetko v pohode. Ako to vždy vraví Lottie? „Neexistujú problémy, iba výzvy.“

Presne tak. Aký nudný by bol náš život bez výziev! Pri tom nebolo vôbec nutné si k ostatným výzvam, ktorým už aj tak musím čeliť, nabaliť ešte ďalšiu. Bohužiaľ, presne to som urobila.

Stalo sa to predvčerom večer a ešte stále som netušila, ako mám z toho vyklúčkovať.

Henry a Grayson sa u nás doma učili na písomku z matematiky a keď boli hotoví, Henry si pri odchode urobil malú obchádzku cez moju izbu, aby mi poprial dobrú noc.

Bolo neskoro, v dome dávno zavládol pokoj, dokonca si Grayson mylne myslel, že Henry je už na ceste domov.

Bola som fakt prekvapená, že vidím Henryho, nielen kvôli neskorej nočnej hodine, ale aj preto, lebo sa nám ešte nepodarilo nanovo definovať náš vzťah a oficiálne zmeniť „nešťastný rozchod“ na „šťastné zmierenie“. V posledných týždňoch sme sa síce mlčky opäť začali držať za ruky a párkrát sme sa už aj pobožkali, preto mohli všetci nadobudnúť dojem, že je všetko ako predtým alebo aspoň na dobrej ceste k tomu – no nebolo to tak. Udalosti posledných mesiacov a vecí, ktoré mi Grayson porozprával o Henryho ľubostnom živote, na mne zanechali stopy, a to vo forme pretrvávajúceho komplexu menejcennosti vzhľadom na moju sexuálnu neskúsenosť (alebo ako povedala moja mama „zaostalosť“).

Ak by som nebola taká šťastná, že sa opäť zblížujeme, možno by som si dala tú námahu a rozanalyzovala tie mátajúce pocity ukryté pod šťastím a zamilovanosťou. A keby som to bola urobila, možno by sa tá vec s Rasmusom ani vôbec nestala.

Takto som však zaskočila samu seba.

Keď Henry vopchal hlavu do dverí, práve som sa chystala založiť si na zuby nový strojček. Zubár alias Charles Spencer zistil, že v spánku zrejme škripem zubami (čo som mu hneď aj uverila), a strojček by mal zabrániť, aby som si v noci obrusovala zubnú sklovinu. Či pomáha, to neviem posúdiť, v prvom rade podporuje vylučovanie slín, preto som ho pomenovala „blbá slintačka“.

Keď som zbadala Henryho, nechala som tú vec nenápadne zmiznúť medzi matracom a rámom postele. Už aj to bolo dosť hrozné, že môj vrchný diel pyžama nepasoval k spodnému a ani nejako skvele nevyzeral, hoci Henry tvrdil, že károvaný flanel považuje za veľmi sexi. Čo viedlo k tomu, že som ho pobožkala, takpovediac za odmenu za milý kompliment a po tom bozku nasledoval ďalší, ktorý teraz trval trochu dlhšie a napokon (medzitým som trochu stratila pojem o čase a priestore) sme ležali v mojej posteli a navzájom si šepkali veci, ktoré zneli ako vety z textov gýčových piesní a v tomto okamihu mi napriek tomu nepripadali ani trochu gýčové.

Náš vzťah teda jednoznačne smeroval k statusu „šťastne zamilovaní“ a ja som bola naklonená veriť Henrymu, že v károvanom flaneli vyzerám veľmi sexi.

Potom však zrazu prestal, odhrnul mi z čela prameň vlasov a povedal, že sa nemusím báť.

„Báť čoho?“ opýtala som sa ešte trochu omámená zo všetkých tých bozkov. Potrebovala som pár sekúnd na to, aby som si uvedomila, že toto sa deje v skutočnom živote a nie ako obvykle v sne, kde nás nikto nemohol vyrušiť. Asi preto to bol intenzívnejší pocit ako inokedy.

Henry sa oprel o lakeť. „Veď vieš. Báť toho, že to pôjde prí rýchlo. Že by som od teba mohol chcieť priveľa. Alebo ťa tlačíť do niečoho, na čo nie si pripravená. Na tvoj prvý raz máme naozaj kopu času.“

A vtom sa to stalo. Dnes, v jasnom jarnom svetle v škol-

skej jedálni si to už neviem vysvetliť, pričom... vysvetliť by som to ešte vedela, ale to tú celú vec nezlepšovalo. V každom prípade boli na vine Henryho slová. Ten prekliaty prvý raz.

Bolo to znamenie, ktoré zaktivizovalo môj komplex menejcennosti a ten so sebou priviedol aj svoju priateľku: urazenú hrdosť. Obaja boli pevne presvedčení, že pre moju neskúsenosť ma Henry akosi ľutuje, a Henryho pohľady rozhodne niekedy vyzerali akosi ľútostivo.

Teraz napríklad.

„Och. Ty si myslíš, že som ešte nikdy... so žiadnym chlapcom nespala?“ Posadila som sa a pevnejšie som sa zamotala do prikrývky. „Ach tak, chápem.“ Pousmiala som sa. „Tú celú vec s panenstvom pri vašej hre s démonom si bral fakt vážne, však?“

„Ehm, áno.“ Aj Henry sa posadil.

„Ale to som povedala iba preto, aby som sa jej mohla zúčastniť.“ Urazená hrdosť mi kládla na jazyk slová, ktoré ma neskôr udivovali rovnako ako Henryho. Obrovský komplex menejcennosti jej nadšene tlieškal.

Zmätok, ktorý sa zjavil na Henryho tvári, a spôsob, akým nadvihol obočie, sa mi vyslovene páčili, po ľútosti nebolo ani stopy.

„Nikdy sme sa o tom naozaj nerozprávali,“ začala som tárať a takmer som zabudla, že klamem dve na tri, tak presvedčivo znel môj hlas. „Samozrejme, nemala som toľko frajerov ako ty frajeriek, ale bol tu... jeden chlapec, s ktorým som chodila. V Pretórii.“